

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 2 (dec 1920)

Den Kommunistiska Ungdomens International

Ungdomsinternationalen

Flertalet partikamrater har nu genom hörsägner något reda på ungdomsorganisationerna och deras internationella förening. Men därvid spelade och spelar ännu den internationella ungdomsrörelsen, som nu har ägt bestånd i ungefär 30 år, en framstående roll i den kommunistiska världsrevolutionen.

De socialistiska ungdomsförbunden uppstod i Europa redan på slutet av 1880-talet och utbreddes sig snabbt över den kapitalistiska världens alla länder. De upptog kampen mot den utsugning av ungdoms- och barnarbetet, som var tillräckligt stark även inom storindustrin, men som isynnerhet frodades på de mindre värkstäderna och hämmade både den kroppsliga och andliga utvecklingen hos hantvärkslärlingar och unga hjälparbetare. De förklarade krig mot militarismen; som lät de unga proletärerna försmäktas i kasärner, och som förgiftade den stora massan av ungdomen med sitt människohat, med sin idiotiska patriotism och med sin undergivenhet för de imperialistiska och borgerliga regeringarna. De ställde den borgerligt-nationalistiska ideologin, som förvärkligades genom skola, präss, borgerliga ynglingaföreningar och andra de härskande klassernas organ, i motsats mot proletärungdomens socialistiska uppfostran.

År 1907 sammankallades, under ordförandeskap av Karl Liebknecht, den första internationella kongressen av socialistiska ungdomsorganisationer, och vid denna kongress grundades Ungdomsinternationalen. Vid denna tidpunkt var de socialistiska ungdomsförbunden ganska svaga. Ungdomsinternationalen förenade blott några tiotal tusen unga proletärer. Under oavbruten utveckling uppnådde ungdomsrörelsen vid början av världskriget ett väldigt omfång. Så räknade t. ex. det tyska "Arbetarungdom" ungefär 100,000 medlemmar. Men under sin utvecklingsprocess förändrade många ungdomsorganisationer sina organisationsformer och innehållet av sitt arbete. Såsom resultat av de opportunistiska socialdemokratiska partiernas och fackföreningarnas kamp mot ungdomens revolutionära anda och mot den proletära ungdomens självständiga rörelse tillsattes i Tyskland, Holland och några andra länder ett social-patriotiskt förmynderskap över de gamla ungdomsorganisationerna, ett förmynderskap, som hos partierna och fackföreningarna tog sig uttryck i namnet "ungdomskomitée"; och i stället för den antimilitaristiska kampen trädde sport, förströelser och kulturarbete i förgrunden. Blott i några få länder bestod fortfarande självständiga revolutionära ungdomsförbund. Då världskriget blossade upp, greps den proletära ungdomen till att börja med av den chauvinistiska yran; men den vaknade snart ur ruset på grund av de patriotiska frasernas ihåliga klang, och denna ungdom var bland de första, som, med Karl Liebknecht i sin spets, högt höjde den proletära revolutionens röda fana. De självständiga ungdomsorganisationerna gick i sin helhet över på den revolutionära ståndpunkten och vandrade raskt vägen framåt från Zimmerwald till Moskva. I Tyskland, Österrike och några andra länder kom det till en klyvning till följd varav nya kommunistiska ungdomsorganisationer uppstod i jämbredd med de gamla socialpatriotiska eller centristiska ungdomsförbunden. De revolutionära ungdomsorganisationerna i alla land kan tillräkna sig äran och förtjänsten av en outtröttlig kamp mot kriget och socialpatriotismen i en tid, då de socialistiska partierna begick det svartaste förräderi.

Ungdomsinternationalen hämtade sig raskt efter den imperialistiska stormflodens första anlopp. Redan under april 1915 ägde en internationell konferens rum i Bern. På denna konferens lade alla länders ungdom den första minan under den till synes oförstörbara byggnad, vars namn var "borgfreden" mellan arbete och kapital. Det internationella ungdomssekretariatet,

som under kriget utgav tidsskriften ”Ungdomsinternationalen”; som satte i gång med internationella antimilitaristiska ”ungdomsdagar”; som på revolutionärt sätt avgjorde alla frågor om internationell kamp för socialismen och för ungdomsrörelsen (varför många av dess medlemmar och dess prässorgan fått utstå mycket lidande av de ”demokratiska” myndigheterna i Schweiz); detta internationella ungdomssekretariat har bevisat för hela världen, att förbundet och den internationella solidariteten mellan alla länders proletärer icke är tomt prat utan något, som gått i blodet, en helig sak.

Då därför oktoberrevolutionen -i Ryssland hade segrat, och då världsupprorets frambrusande bölja på sin kam bar den Kommunistiska Internationalen, så var ungdomsförbunden i alla länder de första, som trädde fram för att värna den proletära diktaturen och Sovjetmakten. Direkt pur deras led kom talrika medlemskårer, ja ofta t. o. m. ledarna för de nya kommunistiska partierna. I några länder, Spanien, Belgien, Sverge, Danmark skapades de kommunistiska partierna just av de revolutionära ungdomsorganisationerna.

Under november 1919 samlades i Berlin Ungdomsinternationalens internationella kongress, som enhälligt beslöt anslutning till III. Internationalen av, som den numera kallades, Kommunistiska Ungdomsinternationalen. Denna antog ett nytt kommunistiskt program för den internationella ungdomsrörelsen, ett program, som fastställde de kommunistiska ungdomsförbundens huvuduppgifter. En omedelbar kamp för sovjetmakt under intim samvärkan med de kommunistiska partierna; ungdomens kommunistiska resning; kampen mot den borgerliga härsmakten genom inre upplösning av densamma och organiserandet av röda garden; kamp för den socialistiska (blott under den proletära diktaturens tidsskede möjliga) reorganisationen av arbetet och ungdomens bildning – allt detta är kampparoller, som Berlinkongressen har givit åt de unga proletärerna i alla land. Slutligen har den skapat åt ungdomen en fast internationell medelpunkt, som under den korta tid, den existerat, visat sig vara en sannskyldig Ungdomsinternationalens stab.

Så stod alltså den Kommunistiska Internationalens andra kongress, i vilken också representanter från ungdomsförbunden deltog, inför en både kvalitativt och kvantitativt mäktig rörelse, alldenstund Ungdomsinternationalen för närvarande räknar ett medlemsantal av icke mindre än 450,000 unga män och kvinnor. Och man kan väl förstå, att kongressen med utomordentligt allvar har dryftat frågan om ungdomsrörelsen såsom en politisk, organisations- och uppfostringsfråga. Den III. Internationalen har definitivt brutit med den rädda och fientliga hållning mot all självständig ungdomsrörelse, som II. Internationalen intog, och mot vilken Karl Liebknecht och andra revolutionärer har kämpat med så lidelsefull häftighet; ty III. Internationalen har från sin första begynnelse haft möjligheten att övertyga sig om dessa ungdomsförbunds väldiga betydelse för revolutionens sak.

Världsproletariatets revolutionära råd har hållit generalmönstring med den unga arbetararmé som består av Kommunistiska Ungdomsinternationalens stridskolonner. Och vi vet, att de beslut, som det fattat, skall fördubbla och mångfaldiga stridskraften, den järnhårda sammanhållningen och den brinnande hänförelsen hos dessa i hundra tusental räknade reserver för den proletära världsdiktaturen.

LASAR SJATSKIN.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)